

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάφρασης ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ καὶ ὑπομετωπώσεις τοῦ κ. Χαριλ. Ἀγγελάτου. Οὐδεὶς ἔχει δικάιωμα ἀναδημοσιεύσεως καὶ ἐκδόσεως ἐκτὸς τοῦ μεταφραστοῦ.]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Βρισιμένος στοῖς δρόμοις ἀπὸ τὸν ὄχλον, ποὺ τὸ θεωροῦσε γιάκαδην καὶ μὲ βραχίονα ἀπόφευγαν μὲ τομελεία καὶ οἱ ἀστοί γιατὶ ἐφοβήνταν νὰ ἔχεται στὴ γνώμη τῆς μάζας αὐτῆς τῶν ζωνών μὲ ἀνεῳγόνην πρᾶφη, ποὺ εἶνε ὁ ὄχλος τῆς Ζάκυνθου.

“Οταν λέω ζῶν μὲ ἀνύπωντα μρῷη τὸν ὄχλον τοῦ νησοῦ αὐτοῦ, δὲν είναι γιὰ νὰ τόνε βούλω, ἀλλὰ γιὰ νὰν τὸν διώσω τὸν ὄρσμό, ποὺ μὲ συνελθηση πιστενού πώς τιμωρίαιει περισσότερο στὴ χριστιανική πατάσταση, ποὺ βρίσκουνται τὰ ξετελιμένα ἐπούτα δυτά.

Πειριφρονούσις τῆς βρισέτες καὶ ζώστας ὅπωδημήτε εὐχαριστημένος ὡς αὐτὸς τὸ νησόν, σταν ἔνας ἀπὸ τοὺς κατοίκους, κάποιος Σ. γρεωκόπος ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ γιὰ αὐτὸς ἔπειρεμένος στὴν κοινὴ γνώμη, ἔβαλε στὸ νοῦ του ν' ἀποκαταστῇ στὴν κοινὴ συνειδηση, προσφοίνεμενος τὸν υπερασπιστὴ τῆς θρησκείας, ἐνάντια σ' ἔμενα, ποὺ μὲ θεωροῦστο ἀθέο.

Μὲ τές ταραχήνες καὶ τέρας τοῦ προτοπέτες μερικών κυριῶν είχα ἀρχίσει τοτες τὴ μικρή ἐφημέρα μου «εἰδὸν Λύχον». Μὲ τὴν ἐμφάνιση τοῦ πράτου φύλλου (1), ἡ προσωπικότητα ἐκείνη ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ἐνάντια μου σὲ καθε τὸν κύριον ἀνθρώπων, λεγοντας πως τῶν φύγαρα πράγματα, αντίθετα στὴ θρησκεία καὶ δεβίχοντας τὸν ἀντιό του φύλογερο ὑπερασπιστή. “Η μηχανορραφία τούτη είχε σκοπό, καθὼς είπα, νὰν τὸν ἀνύψωση στὴν κοινὴ γνώμη καὶ νὰν τοῦ ἔξαρσαλον ἐκείνα, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ τοῦ φέρουν νέα κεράλαια στὴν Τράπεζα του.

Η ἀτημή ἐτούτη συκοφαντία, ποὺ τὴν πειριφρόνησα στὴν ἀρχή, λίγο-λίγο ἐπισε τόπο. Ο Δεσπότης τῆς Ζάκυνθου ὑπονιαζότονε πεια ἔμε, ποὺ τοῦ φαινόμονα σταύμένος ἀπὸ τὸν “Αδη” γιὰ νὰ πάρω ἀπὸ τὸν Δεσπόταδέ τημένη δηνάρια καὶ πλούτο. Ο τοποτηρητής (2) Κοσ. Wo-le-hous, μοῦ ἡπαλον ἐνάντιος, γιατὶ ἔμαρτα στὸ σπίτι μου ἀσύλο σ' ἔναν ποὺ αὐτὸς τὸν κατάτελε (βλέπε: Καταδρομές ἐξ αἵτιας τοῦ Λύχουν, σελ. 10). Κι' οι δύο ἐνώθικαν ἀναφεραν στὴν ἔξορχητα τους (3) οἱ τοὺς κατάφερε πα τοστεψούν δρεωκόπος, ποὺ ἡ πλαδήρη ἡ ἐφεμέρα μου ἱταν τρομερά ἀντιθρησκευτή καὶ πώς η Ζάκυνθο ἦταν ἐπαναστατημένη, κατά μου. Κι' εῖται η ζητούσαν ἀδειά νὰ μὲ ἔξοδίσουν ἀπὸ τὸ νησί.

Γιὰ καλή μου τιχὴ “Ἀριστοτῆς τότες στὰ νησιά τοῦ Ιονίου ἦταν ὁ Λόρδος Henry Storkeς (4).

Ο Κος Storkeς δέν ήταν μόνον εγενής, σταλμένος ἀπὸ τὴν Κυβέρνησή του ἐξ αἵτιας τῆς καταγωγῆς του, ἀλλὰ ἦταν καὶ διοικητής μὲ νομοσύνη καὶ σ' αὐτὴν περίσταση φάνηκε καὶ ἀνδρωπος μὲ καρδιάν. Δέν ἔδεχται τὴν ἔξορη μου μὲ τὰ ματιά λεπτεστα, καθὼς είχε κάμει ὁ προσάρχος του Κος. Youtong (5) στα 1856, μετά τὸν θάνατον τοῦ πατέρου του, ἀλλὰ θελησε νὰ ἔξετασῃ τὸ ζητηματ. Εμεινα λιποτὸν στὴ Ζάκυνθο καὶ πιστεύοντας ποὺς στὸ διάστημα τῆς ἰδιαίτερης προστασίας, ποὺ μὲ αὐθόρυμπτα μου προσθέτη, εκάμει τὸ Δεσπότην να καταλάρη, προσθέτη παρὰ μὲ φορά, ποὺς ἦταν ἔνας ἀγάθος γέροντας, με τίποτε περοστερο, καὶ τὸν τοποτηρητή πώς ἦταν ἔνας τελείος γεντελέαν, μὲ τίποτε περοστερο. Δέν θὰ κάμω ἐδῶ τὴν “Ιστορία τοῦ Λύχουν” μου καὶ τῶν καταδρομῶν, ποὺ ἓπειρος ἐξ αἵτιας τῆς μικρῆς αὐτῆς ἐφεμερίδας, γιατὶ τές δημοσιεύεια σὲ χωριστὸ τόμο, με τὸν τίτλο: “Η καταδρομές μου ἐξ αἵτιας τοῦ Λύχουν”. Θό εἰπω μόνο πώς, ἀναγκασμένος νὰ περιστατίσωμαι καὶ ὑδάκτησα ἐνάντια σ' αὐτῆς τές συκοφαντίες, τόσο μυστικές καὶ θυδιεστές δοσο φανερές καὶ αὔσενες, ποὺ πάντας ἔχαγεννιταστε καὶ ἔχονταν ἀπ' ἔχονταν τὸ μέγιστο ἀπαντούσα σὲ καθένα μὲ θάρσος καὶ κάποτε σφόδρα καὶ πιτυχημένα. Μια μέρη δημος ποὺ περιστατίσθη τὸ πικνή μπροστά στὸ δικαστήριο.

Ο χοροδεσπότης Κων. Λομπάρδος, ἀπλός τότες ἵποτημένος γιὰ τὸ ζέλωμα, ποὺ ἔφασε ἀργότερο, είχε ἀνάγκη ἀπὸ νῦν σκαμνι, γιὰ νὰ στηριχθῇ στὴ γνώμη τοῦ ὄχλου τῆς πιτυρίδος του.

(Ἀκολουθεῖτε)

Σημ. Μετ. 1) Ο Λύχος είναι 49 φυλλάδια με 3 σελίδας. Τέ 10 φύλλα βήτας τις 5 Μαΐου 1859 καὶ τὸ τελευταῖο την 1η Ιούνιου 1868. Τα φύλλα, 14, 15, 16, 17, 21, 22, 23, 27, 35, τὰ ἐπιγράφατα “Λυγνές”, δηλαγή χτυπεῖ με τὸ Λύχον, γιατὶ σ' αὐτὰ τὰ φύλλα χτυπεῖται τοὺς μεμβράνους του. Ο Λύχος ἔγραψε ποιητικά στὴ Ζάκυνθο, θεσπάσα στὴν Κέρκυραν. Ο Καρόλος Τσοκούτης μὲ τὸν αὐτιστικό της 17 Μαΐου 1868 δέν τοῦ Χαρούσα Τσοκούτης καὶ ἀπὸ τὸν αὐτιστικό της Αγγελίας Ιούνιου Ρέσοντα. Ο Κ. Storkeς ἔγραψε ἀπὸ τὴν Κέρκυρα της 21 Μαΐου 1868, στη 11 ½ π., με τὴν ίδια ποὺ κατέβαινε στὸν Καρόλο Τσοκούτην, καὶ οὐνονταν τὴν “Ελληνίδα”.

2) Τοποτηρητής = Αντιπρόσωπος τοῦ Αριστοτής σὲ κάθε νησί.
3) Στὸ Λόρδο “Αριστοτή” ποὺ ἔμενε στὴν Κέρκυρα.
4) Henry Storkeς. Στρατηγός. Είσαι την διεύθυνση τῆς Ιεράς Βούλης καὶ ἔργα την 1η Ιουλίου 1868. Τα φύλλα της 29, 37, 38, τὰ ἐπιγράφατα “Ελλάδα καὶ τὴν γηνή την ιεράνην θεού την Αργελίο της 17 Μαΐου 1868 δέν τοῦ Χαρούσα Τσοκούτης καὶ ἀπὸ τὸν αὐτιστικό της Αγγελίας Ιούνιου Ρέσοντα. Ο Κ. Storkeς ἔγραψε ἀπὸ τὴν Κέρκυρα της 21 Μαΐου 1868, στη 11 ½ π., με τὴν ίδια ποὺ κατέβαινε στὸν Καρόλο Τσοκούτην, καὶ οὐνονταν τὴν “Ελληνίδα”.

5) Sir. Ιωάννης Youtong. Ήρθε στα 1858. Φάντας ἐνάντιος τοῦ Αστραπάτου στὸ σερβο-αρμενικό της 1858. Αἴνις διανέλασσα ἀπὸ τὴν Εργάτη την 1η Νοεμβρίου 1868, ποὺ σταν Κέρκυρα μὲ τὸ Γλάστρον τὰ προτετάντη τὶς μεταρρυθμίσεις, δηλαδή τὶς μεταρρυθμίσεις τοῦ Διοικητή, συστήματος τῆς “Εργάτης” με τειδὲ φιλοξενόντο τὸ πρότο. Ο λαός όμως παντοῦ τὸν διοικητή με τὶς φωνές “Εναστη—Εναστη, καὶ ἀναγκασθης καὶ” αὐτὸς νὰ την συστήῃ στὴν “Αγγλική Κυβέρνηση”.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Τοῦ ‘Ερρ. Χάλινε

“Ονειρο μαύρο τομαζτικό
Μούχει ταράξει τὸ λορικό.
Περρόντρ ἀκόμη σκιαὶ μπροστά μου
Κ’ ἄγμαστα στήθητη πάρηκαδώμαν.

Σὺν γάταν κῆτος ἀπόστραμμένος
Κ’ ἀνὴρ μ’ ἐπινιαῖται πονηροῦ,
Τ’ ἀνὴρ μ’ ἐπινιαῖται πονηροῦ,
Ἄχ’ κ’ ἐγὼ τόδια κονφή χραῖ.

Γλυκά μονομούσαν τὰ ποντάκια
‘Αγάπες εἴναινα τραγούδικα,
Χενούσσος δὲ “Ηλίος φεγγοβόλα
Καὶ τὸν ἀνὴρ ἀστρούτονε παρδαῖ.

Βαλοαμφέρη μυνᾶς” ἡ φτέρη
Γλυκά ποντάκια τορνητά,
Γελάκι μὲ δέρνει στὸ περιβόλι
τὴν ενυδροφά της, ἡ φύσις ὅλη.

Κιταριμόδηστ’ ἀνθητὰ κονταλέηνα
Μή βρίσκει κάποτεστη, μαραμένα
Καὶ παὶ παθέτα λευκή σῶν γλών,
Βασιτικά πλένει λευκὸν σεντόνι.

Μάγουλ’ ἀφράτα, ματάνια σέτα,
Στὴν χαντοπόλακα Παναγία.
Γά την καὶ ἀγνωστή τὴν ρομένη
Τοῦ πάλιον πάλιον τὰς τὴν γνώσι.

Σκυνμέρη μη κώνη καὶ ὅλη ὀποιδή
Τοστοῦν δὲλλοικο τραγούδιον :
«Κίνη, κίνη, παταριά,
Πλένει μόπτω ποτὸ πανάκι.

Κοτιά της πήγη καὶ φοβισμένα
Σύρα τῆς είτα : «Πές μον’ κ’ ἔμένα,
Γλυκειά παθένεια, λευκή σῶν γλών,
Τίνος είν’ ἀδη γε τὸ σεντόνι ;

Γογγά μον’ ἀγνήτησον: «Ἐτομάδον
Ἐδῶ σον πλέκει τὰ σφάνα σουν.
Τὸν λόγον ἀκόμη δὲν είχε τῆ
Κ’ ξεβαναίσται πλάτην ταχαπάτη.

Και πάλι εἰνόθικαν μακρυνόντος
Σὲ λόγο μέρη καὶ πνικό,
Τὰ δέργοντας ἀγριάζαν τὸν οὐδαρό,
Κ’ ἔκει στεκόμαν συλλογμένος

Και ἥγοντας μάτιαν μακρυνόντος
Ακούων σῶν κτηπτημάσιαν
Τρέχον, στ’ ἀγάθια μέσα πατῶ,
Και α’ ἔτια μέρος φύσινα δινοιχτό.

Καὶ ἐκεὶ στη μέση ἀπ’ τὰ κλιδά
‘Ηταν μεγάλη βελανιδινή.
Καὶ νά... καὶ παράσηη κόρη στέκει
Σχίζει τὸ δένδρο μὲ τὸ πελέκι.

Χτίπο, οὐ χεύπο βασεὶ τ’ ἀταδίλη
Καὶ πάλι αὖλοικα πάρησται, λευκής,
«Κινή» ἀπάλι, σπίλας βράγε,
Γλυγγός τηρίαστην κάρηνα κάρηνα.

Κοτά της πήγη καὶ φοβισμένα
Σύρα τῆς είτα : «Πές μον’ κ’ ἔμένα,
Γλυκειά παθένεια τὸ σφάνα σουν,
Αἴνοτο δὲ λάκκος σου τὰ ομιλεῖν;

Και ουκέντη ἡ κώνη καὶ διληθή
Εδῶσσιν ἀλλοιωτικό τραγούδον :
«Σκάρ’ ἀξέν’ αἰκονιδένη
Σκάρ’ δὲ λάκκος νὰ βαθαίνη.

Κοτά της πήγη καὶ φοβισμένα
Σύρα τῆς είτα : «Πές μον’ κ’ ἔμένα,
Γλυκειά παθένεια τὸ σφάνα σουν,
Αἴνοτο δὲ λάκκος σου τὰ ομιλεῖν;

Και γοργάλικηπλε: «Σώπαλον ουκάγη
Τὸ κοτό μητίμα ποι’ θὰ θάμηρ.
Και μόλις ταπε, μόλις σοταίνει
Ο’ ματσος λάκκος εἰδίνη πλαταίνει.

Και μόλις σκύβω, μόλις κωτείω,
Τρέμω, Καλίζωμα, ανατραπάζω
Στῆς γῆς τὸ βάθος τὸ σκοτεινό¹
Κυλῶ καὶ πέφτω... κ’ ἐκεὶ συνπν.

Μετάφρ. Αντ. Μάτεσι

ΜΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Τοῦ Φραγκοίς Ζάμη

Τὴν μέσην δὲν μὰ μοῦ σκλαβίση
ποτὲ καλλόγρησον σκουνί.

“Οποιος τὴ σάρκα του πληγώνει
βρήσει τὸν ἀφαστο θεό.

Τὲς ἀπντόταχες, ἐλεύθερες
λινές γυναῖκες ἀγαπή
μιλένεις ἀραδίη μου πρός κείνες

μάτελεινητη προσονήγη.

Εἰς τὸ Γραφεῖον μας πωλοῦνται πρὸς δρ. 5 έκαστον ἀντίτυπα
τοῦ 2ου φύλλου τοῦ «Μπουκέτου», τὸ δόποιον είχεν έξαντληθεῖ.